

אבל בשני בתים **א**. והא דלא מוקי לה רב יהודה כרב ששת לאו דקסבר דלפילו בשני בתים הוי עירוב לז"ה דהא אפילו כלים קאמר רב יהודה לקמן **א** דחולק עירובו אינו עירוב דעד כאן לא קאמר רב יהודה דלפילו לנמנא ואיתר **א** והא דלא מוקי כרב ששת משום דפריך בסמוך לרב ששת דנהוי כחמשה שטריון בחצר אחת וקסבר דלאמר דיווינן להחמיר **ב**:

לרב יהודה דאמר כגון שנתנה אמצעיית עירובה בזו וכו'. לרב ששת לא שייך למיפך הכי **ד** דכיון שנתנו עירובן בצמנעית ולא נתנו עירובן יחד אלא בשני בתים גלי אדעתייהו דלא ניחא להו לחיובות להשתמך ביחד אצל כשנתנה אמצעיית עירובה בזו וזו ליכא גלי דעתייהו התם כולי האי **א** אי נמי לרב יהודה כיון שנתנה עירובה בזו וזו נעשה כאלו דרה בחיובות צמניהם **י** ונעשית לרב אחת ואחת להיות שלוחה ולרב ששת אין האמצעיית נעשית שליח לדרכנה כולן דייירין זה:

יאמר דיווינן דהחמיר. והא דלאמר צפיק הרב (לקמן דף טו): נתנו עירובן בפנימית ושכח אחד מן הפנימית ולא עירב שמהן אסורות משום דלא מצי מצטל לפנימית דאיכא חילונה דלסקי עלייהו שאני התם דפסעה:

רשות אחת משתמשת אשת רשויו ואין שתי רשויות משתמשות ארשות אחת. כן גרס הקונטרס ומפרש הקונטרס שהחיובות משתמשות באמצעיית ופי' משתמשות כמו משתמט **א** אצל אמצעיית אסורה בשתייהו **יז** מושכתה לכאן **יח** וזו מושכתה לכאן **יט** והא דקאמר שמואל אף זו דברי ר"ש פי' דר"ש דווקא בענין זה המיר **י** והא דקאמר שמואל לטעמיה **כ** משום דסבירא ליה הלכה כדברי המיקל בעירוב ואי סבירא ליה כרב דלאמר אמצעיית נמי שרי לר"ש בשתייהו לא היה אומר עירבה עם שמהן אסורה עם שמהן **כא** וקשה דלפי' היה לו ליגרס משתמשות שב' רשויות משתמשות זה **כב** ועוד קשה דקאמרין לעיל (ע"פ) דה"ק להו ר"ש לרבנן מ"ש גבי חצירות דפליגיתו כו' ולרב מה ענין זה לזה והא רבנן לא גזרו כלל דהא שרו חיובות באמצעיית ומאי קמשי נמי התם אוושה דיווינן ועוד דלא שמעינן ליה לשמואל בשום מקום דקאמר הלכה כדברי המיקל בעירוב אלא ריב"ל הוא דקאמר הכי לעיל ואדרכנה **כג** שמואל הוא דאית ליה צפרק חלוץ (לקמן דף פא): כל מקום שאמר רבי יהודה בעירוב הלכה כמותו ובר פלוגתא דר"ש דהכא היינו ר' יהודה דלאמר לעיל **כד** ומיהו דהא **כה** ל מין דלא נזכר כאן ר' יהודה צפי' לימא

בשני בתים כמאן בבית שמאי דתניא **א** חמשה שגביו את עירובן ונתנוהו בשני כלים בית שמאי אומרים אין עירובן עירוב ובית הלל אומרים עירובן עירוב אפילו תימא בית הלל עד כאן לא קאמרין בית הלל התם אלא בשני כלים בבית אחד אבל בשני בתים לא א"ל רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי לרב יהודה קשיא ולרב ששת קשיא לרב יהודה קשיא דאמר כגון שנתנה אמצעיית עירובה בזו ועירובה בזו וכיון דעירבה אמצעיית בהדי חיובונה הויא ליה חדא וכי הדרה וערבה בהדי אידיך שליחותה עבדה ולרב ששת קשיא תיהוי כחמשה שטריוין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב דאסרי אהרדי א"ל רב אשי לא לרב יהודה קשיא ולא לרב ששת קשיא לרב יהודה ל"ק כיון דעירבה לה אמצעיית בהדי חיובונה ושתיים חיובונות בהדי הדדי לא עירבו גליא דעתיה דבהא ניחא ליה ובהא לא ניחא ליה ולרב ששת לא קשיא אם אמרו דיווינן להקל יאמרו דיווינן להחמיר אמר רב יהודה אמר רב זו דברי ר' שמעון אבל חכמים אומרים רשות אחת **כז** משמשת לרשות רשויות אבל לא שתי רשויות משמשות לרשות אחת כי אמריתיה קמיה דשמואל אמר ליה אף

בשני בתים כמאן בבית שמאי דתניא **א** חמשה שגביו את עירובן ונתנוהו בשני כלים בית שמאי אומרים אין עירובן עירוב ובית הלל אומרים עירובן עירוב אפילו תימא בית הלל עד כאן לא קאמרין בית הלל התם אלא בשני כלים בבית אחד אבל בשני בתים לא א"ל רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי לרב יהודה קשיא ולרב ששת קשיא לרב יהודה קשיא דאמר כגון שנתנה אמצעיית עירובה בזו ועירובה בזו וכיון דעירבה אמצעיית בהדי חיובונה הויא ליה חדא וכי הדרה וערבה בהדי אידיך שליחותה עבדה ולרב ששת קשיא תיהוי כחמשה שטריוין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב דאסרי אהרדי א"ל רב אשי לא לרב יהודה קשיא ולא לרב ששת קשיא לרב יהודה ל"ק כיון דעירבה לה אמצעיית בהדי חיובונה ושתיים חיובונות בהדי הדדי לא עירבו גליא דעתיה דבהא ניחא ליה ובהא לא ניחא ליה ולרב ששת לא קשיא אם אמרו דיווינן להקל יאמרו דיווינן להחמיר אמר רב יהודה אמר רב זו דברי ר' שמעון אבל חכמים אומרים רשות אחת **כז** משמשת לרשות רשויות אבל לא שתי רשויות משמשות לרשות אחת כי אמריתיה קמיה דשמואל אמר ליה אף

א (לקמן מט. ע"ש), **ב** (כ"פ: עירובה, א) [דף מט.], **ד** (מט. ע"ש),

הגהות הב"ח

א (גמ' רשות אחת משתמשת לשני וכו' צ' משתמשות ממשות רשות אחת: **ב**) רש"י ד"ה לרב ששת וכו' חמשה בחצר **א** (תנ"י ד"ה רשות וכו' צפי' לימא לההיא כלל):

מוסף תוספות

א. וכל שכן דאית ליה דבשני בתים אין עירובו עירוב. רש"י. **ב**. וזא נתנו עירובן באמצעיית כולן אסורות, הוה להו כחמשה שטריוין בחצר ושכח אחד מהן ולא עירב רש"י. **ג**. דנימא שליחותה קא עבדה. מוס' ה"א. דליכא גלויי דעתא דקפדן חיובונות אהרדי, שהרי האמצעיית היא שהלכה לעירוב עם כל אחת מהם. רש"י. **ה**. [ד]הויא טפלה לה. **ו**. שהאמצעיית משמשת לשתי החיובונות היותן מותרות להכניס כליהן לחובה ולהשתמש בה. מוס' ה"א. **ז**. אין כח באמצעיית להשתמש לא בזה ולא בזה. רש"י. **ח**. ונראה אותה כעצמה. **ט**. ואסורות זו עם זו. **י**. דלא שרי ר"ש אלא חיובונות באמצעיית אבל אמצעיית בחיובונות א"ל רש"י. **יא**. דקאמר עירבה עם שתייהו אסורה עם שניה, דמשמע היא אסורה דרבנן אבל הן אינן אסורות עמה, ואליבא דר"ש קאמר לה. רש"י. **יב**. משום דרבנן אסרי, דהא קאמר שמואל הלכה כדברי המיקל בעירוב. **יג**. דרשות אחת משתמשת עם שתי רשויות לא משמע משתמשת לשתי רשויות, אלא אדרבה משמע שתייהו משתמשות עמהם בכלים ששבתו בתוכה. רש"י. **יד**. ע"כ שמואל בהא בתבנים ס"ל. **טו**. מאן פליגי עליה דר"ש ר"י [לעיל מו.]. **טז**. כלומר אף בו מותר כמו בזה. רש"י. **יז**. ולישנא משמע שלא באו להחלוק אלא בדברי חכמים ולא בדברי ר' שמעון. מוס' ה"א. **יח**. שהרי לא התנו לה לחצותיהן אלא כלים ששבתו בחצרה, וכלים החיובונות בכלים דידה לא מיהלפן לה. רש"י. **יט**. אם היינו מתירין לחיובונות להכניס ולהוציא כל אחת מהן כליה לאמצעיית. כיון שזו משתמשת בכליה באמצעיית, והאמצעיית גם כן מכנסת ומוציאה כליה מזה לזה, חיישין דילמא משתלבו אינהו נמי ומשתמשות זו עם זו. **כ**. שאלו היו משתמשות החיובונות באמצעיית היו אסורות זו על זו כיון שלא עירבו ביניהן, ומשום הכי מסתלקת לגמרי. **כא**. כלומר אף היתר זו דאמצעיית בחיובונה של ר' שמעון היא, כמו שהוא מתיר בחיובונות באמצעיית מתיר אף לו בחיובונות. **כב**. רב ושמואל לא פליגי בדר' שמעון אלא ברובן. **כג**. ויכין שהיא אסורה עמהם כל שכן שהן אסורות עמה. **כד**. [מטעם] כיון שהיא פתוחה להם ואין העירוב שיערבה מועיל לה [להיתר] עמה. **כה**. [ד]מסתין לאסור השמישין זו עם זו מחמת גזירה אבל לגבי עצמן לא גזרינן וכל חזא חזרא משתמשת לעצמה. **כז**. כה. משמע דסבירא ליה לשמואל [הכא] ר' שמעון. מוס' ה"א. **כח**. לקמן **כ**.

הלכך אע"ג דחיובונים לא עירבו אהדין חילון ואמצעי מיהא צמנעית אחרת וכן דברי רבי שמעון. דהיא מותרת עמהן והן עמה: **א** חכמים אומרים. דלא שנה נתנו שמהן עירובן באמצעיית לא שנה נתנה אמצעיית עירובן **ב** זו וזו היא אסורה עמהן והן מותרין עמה: **א** חכמים אומרים. דלא שנה נתנו שמהן עירובן באמצעיית באמצעיית מותרות באמצעיית דהא החיובונות לא עירבו אלא עם זו ואין רשות אחרת מושכתה ללד אחר: ואין צ' רשויות משמשות לרשות אחת. דכיון דשתי חיובונות לא עירבו יחד לעשות רשות אחת אלא רשויות חלוקות הן ואין כח באמצעיית להשתמש לא זו ולא זו דומא מושכתה לכאן וזו מושכתה לכאן ואין להחליף כלים בחיובונה זו לחיובונה זו כאלו היא מהך חצר החיובונה שלא עירבה צדי אידיך חיובונה ואוסרתה וכן נמי כי אולא לאידיך חצר דעירבה נמי צדיה אוסרתה צדיך חיובונה אצל היכא דעירבו שלשמן הוו כולהו חדא רשותא: **א**

הלכך אע"ג דחיובונים לא עירבו אהדין חילון ואמצעי מיהא צמנעית אחרת וכן דברי רבי שמעון. דהיא מותרת עמהן והן עמה: **א** חכמים אומרים. דלא שנה נתנו שמהן עירובן באמצעיית לא שנה נתנה אמצעיית עירובן **ב** זו וזו היא אסורה עמהן והן מותרין עמה: **א** חכמים אומרים. דלא שנה נתנו שמהן עירובן באמצעיית באמצעיית מותרות באמצעיית דהא החיובונות לא עירבו אלא עם זו ואין רשות אחרת מושכתה ללד אחר: ואין צ' רשויות משמשות לרשות אחת. דכיון דשתי חיובונות לא עירבו יחד לעשות רשות אחת אלא רשויות חלוקות הן ואין כח באמצעיית להשתמש לא זו ולא זו דומא מושכתה לכאן וזו מושכתה לכאן ואין להחליף כלים בחיובונה זו לחיובונה זו כאלו היא מהך חצר החיובונה שלא עירבה צדי אידיך חיובונה ואוסרתה וכן נמי כי אולא לאידיך חצר דעירבה נמי צדיה אוסרתה צדיך חיובונה אצל היכא דעירבו שלשמן הוו כולהו חדא רשותא: **א**

א (לקמן מט. ע"ש), **ב** (כ"פ: עירובה, א) [דף מט.], **ד** (מט. ע"ש),

הגהות הב"ח

א (גמ' רשות אחת משתמשת לשני וכו' צ' משתמשות ממשות רשות אחת: **ב**) רש"י ד"ה לרב ששת וכו' חמשה בחצר **א** (תנ"י ד"ה רשות וכו' צפי' לימא לההיא כלל):

מוסף תוספות

א. וכל שכן דאית ליה דבשני בתים אין עירובו עירוב. רש"י. **ב**. וזא נתנו עירובן באמצעיית כולן אסורות, הוה להו כחמשה שטריוין בחצר ושכח אחד מהן ולא עירב רש"י. **ג**. דנימא שליחותה קא עבדה. מוס' ה"א. דליכא גלויי דעתא דקפדן חיובונות אהרדי, שהרי האמצעיית היא שהלכה לעירוב עם כל אחת מהם. רש"י. **ה**. [ד]הויא טפלה לה. **ו**. שהאמצעיית משמשת לשתי החיובונות היותן מותרות להכניס כליהן לחובה ולהשתמש בה. מוס' ה"א. **ז**. אין כח באמצעיית להשתמש לא בזה ולא בזה. רש"י. **ח**. ונראה אותה כעצמה. **ט**. ואסורות זו עם זו. **י**. דלא שרי ר"ש אלא חיובונות באמצעיית אבל אמצעיית בחיובונות א"ל רש"י. **יא**. דקאמר עירבה עם שתייהו אסורה עם שניה, דמשמע היא אסורה דרבנן אבל הן אינן אסורות עמה, ואליבא דר"ש קאמר לה. רש"י. **יב**. משום דרבנן אסרי, דהא קאמר שמואל הלכה כדברי המיקל בעירוב. **יג**. דרשות אחת משתמשת עם שתי רשויות לא משמע משתמשת לשתי רשויות, אלא אדרבה משמע שתייהו משתמשות עמהם בכלים ששבתו בתוכה. רש"י. **יד**. ע"כ שמואל בהא בתבנים ס"ל. **טו**. מאן פליגי עליה דר"ש ר"י [לעיל מו.]. **טז**. כלומר אף בו מותר כמו בזה. רש"י. **יז**. ולישנא משמע שלא באו להחלוק אלא בדברי חכמים ולא בדברי ר' שמעון. מוס' ה"א. **יח**. שהרי לא התנו לה לחצותיהן אלא כלים ששבתו בחצרה, וכלים החיובונות בכלים דידה לא מיהלפן לה. רש"י. **יט**. אם היינו מתירין לחיובונות להכניס ולהוציא כל אחת מהן כליה לאמצעיית. כיון שזו משתמשת בכליה באמצעיית, והאמצעיית גם כן מכנסת ומוציאה כליה מזה לזה, חיישין דילמא משתלבו אינהו נמי ומשתמשות זו עם זו. **כ**. שאלו היו משתמשות החיובונות באמצעיית היו אסורות זו על זו כיון שלא עירבו ביניהן, ומשום הכי מסתלקת לגמרי. **כא**. כלומר אף היתר זו דאמצעיית בחיובונה של ר' שמעון היא, כמו שהוא מתיר בחיובונות באמצעיית מתיר אף לו בחיובונות. **כב**. רב ושמואל לא פליגי בדר' שמעון אלא ברובן. **כג**. ויכין שהיא אסורה עמהם כל שכן שהן אסורות עמה. **כד**. [מטעם] כיון שהיא פתוחה להם ואין העירוב שיערבה מועיל לה [להיתר] עמה. **כה**. [ד]מסתין לאסור השמישין זו עם זו מחמת גזירה אבל לגבי עצמן לא גזרינן וכל חזא חזרא משתמשת לעצמה. **כז**. כה. משמע דסבירא ליה לשמואל [הכא] ר' שמעון. מוס' ה"א. **כח**. לקמן **כ**.

כלומר אף היתר זו דאמצעיית בחיובונה של ר' שמעון היא, כמו שהוא מתיר בחיובונות באמצעיית מתיר אף לו בחיובונות. **כב**. רב ושמואל לא פליגי בדר' שמעון אלא ברובן. **כג**. ויכין שהיא אסורה עמהם כל שכן שהן אסורות עמה. **כד**. [מטעם] כיון שהיא פתוחה להם ואין העירוב שיערבה מועיל לה [להיתר] עמה. **כה**. [ד]מסתין לאסור השמישין זו עם זו מחמת גזירה אבל לגבי עצמן לא גזרינן וכל חזא חזרא משתמשת לעצמה. **כז**. כה. משמע דסבירא ליה לשמואל [הכא] ר' שמעון. מוס' ה"א. **כח**. לקמן **כ**.

כלומר אף היתר זו דאמצעיית בחיובונה של ר' שמעון היא, כמו שהוא מתיר בחיובונות באמצעיית מתיר אף לו בחיובונות. **כב**. רב ושמואל לא פליגי בדר' שמעון אלא ברובן. **כג**. ויכין שהיא אסורה עמהם כל שכן שהן אסורות עמה. **כד**. [מטעם] כיון שהיא פתוחה להם ואין העירוב שיערבה מועיל לה [להיתר] עמה. **כה**. [ד]מסתין לאסור השמישין זו עם זו מחמת גזירה אבל לגבי עצמן לא גזרינן וכל חזא חזרא משתמשת לעצמה. **כז**. כה. משמע דסבירא ליה לשמואל [הכא] ר' שמעון. מוס' ה"א. **כח**. לקמן **כ**.

כלומר אף היתר זו דאמצעיית בחיובונה של ר' שמעון היא, כמו שהוא מתיר בחיובונות באמצעיית מתיר אף לו בחיובונות. **כב**. רב ושמואל לא פליגי בדר' שמעון אלא ברובן. **כג**. ויכין שהיא אסורה עמהם כל שכן שהן אסורות עמה. **כד**. [מטעם] כיון שהיא פתוחה להם ואין העירוב שיערבה מועיל לה [להיתר] עמה. **כה**. [ד]מסתין לאסור השמישין זו עם זו מחמת גזירה אבל לגבי עצמן לא גזרינן וכל חזא חזרא משתמשת לעצמה. **כז**. כה. משמע דסבירא ליה לשמואל [הכא] ר' שמעון. מוס' ה"א. **כח**. לקמן **כ**.

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין

מ.מ.

עין משפט גר מצוה

א) ז"ב יב: עט. קמ"א.
 ב) [למקן סת"א] א' [גמלי
 מח:] ד' [ירוש' עירובין
 פ"א ה"א] ט' [מ"ב
 אמרי, ו] [זכות פ"ה מ"א]

מוסף רש"י

מדת סדרם. זה נהגה חיה
 לא חקר (ב"ב י"ב) לא הו
 עשין טובה (בבבבבב) ק
 אין מהנה לחצרו ע"פ
 שאין חקר נכך כלום
 (רשב"ם ב"ב ט"ו) מלת
 סודו כדמין (אבות ע"פ
 מ"י) האומר שלי עלי שך
 שך זו מדה צינות ויש
 אומרים זו מדת סודו
 (רשב"ם ב"ב קס"ח).
 מאנשי ורדינא. שם
 מקום (נדה י"ט) אנשים
 קנאים וזו עין גמולתו
 (ב"ב י"ג). חמשה שבבו
 את עירובין. שיהו דרין
 נחלל אחת ונגזי מכל אחד
 אפי' מרובם לחצרו את
 חצרו להוציא ממנה לחצר
 (ע"ל ח"ח). ונתנהו
 בשני כלים. צבת אחד
 (שם). עירוב משום
 דירה. דבית שנתים בו
 הפת של עירוב היו כאילו
 כולן דרין נחבו וממלא כל
 התנן משמשת לבית אחד
 (סו"א ג).

מוסף תוספות

א. א דקתני בדרי' שמעון
 זו מביאה מתוך ביתה
 ואוכלת וזו מחזרת
 מותרת, לאו למימרא
 שתהא האמצעית אסורה
 להכניס ולהוציא כליה
 להוציאה, אלא מאי
 דאיבעיא ליה קתני
 שאפילו הם מותרות עמה.
 ר' יוחנן ב. והתם מאי
 קנין איכא. שם. ג. שיש
 שיתוף גמור ביניהן. שם.
 ד. ודאי גמור ומקני
 אהרדי. מוס' ר"פ.
 ה. שאין קנין בפחות
 משוה פרוטה דבר שאינו
 כלי. ר' יוחנן. ו. וא"כ
 לכא הסיבות אוכל.
 מוס' הל"ט. ז. כיון
 דעירוב משום קנין. מוס'
 ר"פ. ח. [ו]מייירי בסודר
 כדרך שמוקנין שאר קניין.
 ט. כשעירוב בפת
 דאין עושה דרך קנין.
 וגלי אדעתיה דקפיד שפיר
 אפת, אז ודאי גם מ"ד
 משום קנין מדה שפיר
 דצריך הסיבות אוכל,
 דהיינו מוזן שתי סעודות,
 בהדי נמי שוה פרוטה. שם.

רבינו חננאל

תניא כשמואל אמר רבי
 שמעון למה הדבר דומה
 לשלש חצירות הפתוחות
 זו לזו כו', עד חכמים
 אומרים שלשתן אסורות.
 ואדא שמואל לטעמיה
 דאמר שמואל חצר שבין
 שני מבוואות עירבה עם
 שניהם אסורה עם שניהם,
 דכחמי דאמרי שלשתן
 אסורות זו עם זו. לא
 עירבה עם שניהם אסורת
 על שניהם. מבבוי אחד
 רגילה לערב עמו ובאחד
 אין רגילה. המבוי שריא
 רגילה לערב עמו אסור.

אף זו דברי ר' שמעון. אפילו להשתמש שמהן עמה ר' שמעון הוא
 דשבי דהא אפילו אמנעית בשמהן נמי שרי לכל לרצונן פליגי ככולה
 ואמרו שלשתן אסורין זו עם זו. לא אף זו דברי ר"ש ר' שמעון גופיה
 לא שרי אלא חלוצות באמנעית וקשיא לי הא תנן במתניתין [מה:] היא
 מותרת עמהן ועוד מאי אף הכי
 איבעי ליה למימר זו דברי ר"ש אף
 משמע דבמרייהו שרי. ולשון אחרון
 זה שמעתי וכן עיקר והיא מותרת
 עמהן דמתניתין מתוך כך שמואל
 דביתא שימוש שצאמנעית קאמר
 דומיא דהוא מותר עמהן דרישא
 ואידי דמגא רישא הוא מותר עמהן
 תני נמי ספא ואף זו הכי משמע
 אף ר' שמעון המיקל אוקר בזו דאין
 אמנעית מותרת בחלוצות אף איסור
 זה ר"ש נמי אמרו כרצונן. ואלישנא
 קמא קשיא מאי ואדא שמואל לטעמיה
 אי נמי הוה אמר ככז הוה מצי נמי
 למימר לרצונן עירבה עם שמהן
 אסורה עם שמהן דאין צ' רשות
 משתמשות לרשות אחת: פניא ווסיה
דשמואל. דאפילו ר"ש לא המיר
 אמנעית בחלוצות דקתני זו מציאה
 מתוך ביתא כו' ואילו אמנעית
 בחלוצות לא קאמר: ואדא שמואל
לטעמיה דאמר אף לר"ש אין שתי
 רשות משתמשות לרשות אחת: למת
הדבר דומה. אשגשה ששבו דרך
 קאי: זו מציאה. באמנעית ואוכלת
 זו מציאה באמנעית ואוכלת: חצר
שבין שני מצוואות. פתוחה לשניהן:
ה"ג עירבה עם שניהן אסורה עם
שניהן. אפילו לרבי שמעון והיינו
 שמואל לטעמיה דאמר שמואל^א הלכה
 כדברי המיקל בעירוב ואי הוה שרי
 ר"ש צהא לא הוה אמר שמואל אסורה
 עם שניהן: לא עירבה עם שניהן.
 לא עירבה לא עם זו ולא עם זו:
אוסרם על שניהן. מלהוציא מתחלופיהן
 למבוי וכגון שרגילה כל ימות החול
 ללאת ולבא בשניהן דרך פתחים
 דריסת הרגל יש לה אוקרתן דמפרש
 דאי לא הוול רגילה אללא צדל לא
 אסרה אהדיך ואע"ג דרגילה עם
 שניהן זו היא תקנתה מערבת עם
 האחד וגליא דעתה שנסתלקה מן
 האחר ומותר האחד לעצמו: היסא
בחד רגילה. ללאת ולבא כל שעה
 ובחד אינה רגילה ולא עירבה לא עם
 זו ולא עם זו זה שרגילה זו אסור
 שחצר זו אוקרת עליו דמיניה הוא
 והרי לא עירבה והאחר מותר שאינה

זו מביאה מתוך ביתה ואוכלת. לפ"ה דווקא נקט לכל אמנעית
 בחלוצות לא ולר"מ איכא למימר דלרבותא נקט^א דכ"ש אמנעית
 בחלוצות דליכא למגזר כולי האי ולפי מהרי"ט נקט הא משום דמהא
 פריך לרצונן מאי שנא התם דפליגינן וגזרינן והכא לא גזרינן מכדי
 למה הדבר דומה כו':

עירוב משום קנין. פירוש דבדאי
 פת מיקני רשות להדדי
 אע"ג דפירי לא עבדי חליפין מ"מ
 קנו צמורת דמיים ור"מ והתנן לקמן
 צהדר (דף ע"ב). צבל הבית שהיה שותף
 לשנינו לזה ציין ולזה צמתי און זכרין
 לערב^ב ואמר צהדר (דף ע"ג): נמי בני
 חצורה שהיו מסובין וקדש עליהם
 היום סומכין על הפת שעל השולחן
 משום עירוב ולמ"ד משום דירה אמי
 שפיר וי"ל דכיון שיש קירוב דעת
 ציניהן^ג עשאוה חכמים כאילו הקנו זה
 לזה^ד: **מפני** שאינה מצויה. וצטאר
 דברים נמי אין מערבין עירובי
 חלוצות אלא צפת דשכיח טפי וגבי
 שיתוף הקילו שלא להכריך פת ושרי
 צטאר דברים דשכיח קנת לכל
 צמעה דלא שפית כלל לא:
איכא ביניהו ב"ים ופחות משוה
 פרוטה. דלמ"ד משום
 קנין אין מערבין צפחות משוה
 פרוטה^ה אע"ג דאיכא מוזן צ' סעודות
 ור"מ וכי איכא שוה פרוטה להו
 עירוב אע"ג דליכא מוזן צ' סעודות
 דהא אפילו כולי הו עירוב למ"ד
 משום קנין^ו אס כן מה לריך צ' סעודות
 וי"ל כשמפרש ועושה דרך קנין לא
 צעי מצי לאלכיה^ז וקונה אפילו ככליה^ח
 אצל צפתם כמו שרגילה לערב שאין
 מפרשין ומתקנין לשעול דרך קנין
 צעי נמי שיהא צו חשיבות אוכל^ט:
 וקטן

ואיתר אבל היכא דפליגי מיפלג לא ותרתי למה לי צריכי דאי אשמעינן
 התם משום דקפיד אבל הכא אימא לא ואי אשמעינן הכא משום דפליגי
 מיפלג אבל התם אימא לא צריכא אמר ליה ר' אבא לרב יהודה בני מעצרתא
 דבי רב זכאי מי אמר שמואל החולק את עירובו אינו עירוב והאמר שמואל
 יבית שמניחין בו עירוב אינו צריך ליתן את הפת מ"ט לאו משום דאמר דכיון
 דמנח בסלא כמאן דמנח הכא דמי ה"נ כיון דמנח בסלא כמאן דמנח הכא
 דמי א"ל התם אע"פ שאין פת מ"ט דכולהו הכא דיירי אמר שמואל עירוב
 משום קנין וא"ת מפני מה אין קונין במעה מפני שאינה מצויה בערבי
 שבתות היכא דעירב מיהו לקני גזירה שמא יאמרו מעה עיקר וזמנין דלא
 שכיח מעה ולא אתי לאיערובי בפת דאתי עירוב לאיקלקולי רבה אמר
 יעירוב משום דירה מאי ביניהו איכא ביניהו כלי ופחות משוה פרוטה
 וקמן

הימנו: הותר רגילה לעצמו. דהא סלקא נפשה מיניה: וזה שאינה רגילה בו לא עירב. אפילו בפני עצמו: והיא נמי לא עירבה. לא עם זה
 ולא עם זה: דוחין אוסר אלל שאינה רגילה. שלא לאסור על זה שעירב הואיל והאיל לא מפסקא מידי דהא לא עירב: מדם סדום. דאפילו
 מידי^א דלא חקר ציה לא מהני לחצירה והכא על כרחיה דחיינ ליה גציה: מדם סדום. שלי שליו: המקפיד על עירובו. אם יאכל אחד מבני
 חצורה את הפת שנתן הוא: עירוב שמו. שיהו כולן מעורבין ומרויין בו שלא ימחה זה בחצרו אללא שותפות נוחה ועריבה: אנשי וורדינא.
יפקינן היו: החולק. בשני כלים אינו עירוב משום האי טעמא גופיה דמה שמו עירוב שמו: דמלא למנא ואייסר. שלא יכול הכלי להחזיק כל
 העירוב ולא חילקו מדעת וכי קאמר שמואל כגון שחילקו מדעת: וסרפי למה לי. לשמואל הואיל ומרייהו חד טעמא דקפיד וחולק: דמיפלג
פליגי. ובטל שמה דעירוב משמע מעורב: שמניחין בו עירוב. ארבעה שגבו עירובין ונתנוהו צבית חמישי אין לריך להניח שם פיתו: לאו
משום דכיון דמנח ליה. לבעל הבית ריפתא כסלא דידיה שהוא אוכל ממנו כמאן דמנח ככלי עם העירוב דמי: דכולהו כלא דיירי. משום פיתן
 הוא לכו דירתן וכ"ש בעל הבית שהוא דר שם מנח צבוכו ואפילו אין לו פת בכל הבית שפיר דמי: עירוב. שהוא מלרפן טעמא משום קנין
 שמקנה להו בעל הבית רשות וממלא כולם בעליהם צבית זה שהעירוב מונח בו וכל חצר משועבדת לרשותם זו ואחת היא: ומפני מה אין
מערבין צמעה. ליתן כל אחד ואחד מעה ומעומי יקנו לו רשות חצירו: לאיקלקולי. להשתכח מורת עירוב: משום דירה. שדעתו של אדם
 על פיתו והוה להו כאילו דיירי בהואו צבתא ואין צחצר זו אללא דירה אחת והרי כל רשות החצר מיוחדת לבית זה: הכי גרסינן איכא ציניהו
 כלי ושאיין בו שוה פרוטה וקטן. למאן דאמר משום קנין יכולין לקנות בסודר כדרך שאר קנין ואין יכולין לקנות צפת שאין בו שוה
 פרוטה ואפילו הוא מוזן צ' סעודות ואין יכול לעשות הקטן שליח לערב עליו עירובי חלוצות דלאו צר מקנה ואקנויי הוא ולמ"ד משום
 דירה לא מהני קנין סודר ומערבין צבוכל שאין בו שוה פרוטה וקטן גוצה את העירוב דפת משויא להו חלא דירה וקטן לאו מידי עביד:
 למקום

מו א ב ג מ"י פ"ה מהל'
 עירובין הלכה ז ח ט
 טו ט"ז א"ח ט"ז שפ"ו סע"ף
 ט'
 מו ד מ"י שם הלכה ז
 טו ט"ז א"ח ט"ז שפ"ו סע"ף
 ט'
 מה ה ו מ"י פ"ה מהל'
 עירובין הלכה ז ח ט
 עשין א טו ט"ז א"ח ט"ז שפ"ו
 סע"ף ד:
 מ"ב ז ח מ"י שם הלכה טו
 טו ט"ז ש"ע שם סע"ף ז:

רבינו חננאל (הצטרף)

והאחד שאינה רגילה עמו
 מותר. ואם חזרה חצר
 זו ועירבה עם מי שלא
 היה רגילה לערב עמו,
 הותר המבוי שהיה רגילה
 עמו שכבר טילקה עצמה
 מן המבוי הזה וחזרה על
 האחר. ואם עירבו בני המבוי
 שהיה רגילה חצר זו לערב
 עמה, וזו החצר לא עירבה
 עמהן ולא עם בני מבוי
 האחר, וגם בני אותו מבוי
 אפי' לעצמם לא עירבו,
 דוחין זו החצר שלא עירבה
 עמהן אצל המבוי שלא
 עירב והאמריים שכלכל אותו
 מבוי הוא, שבני אותו מבוי
 אין מפרסדין כלום, דבלא
 זו נמי אסורין הן דהא
 לא עירבו. כי מצטרפא
 בהדיהו למשרא בני המבוי
 שהיה רגילה בו שפיר
 דמי. דכגון זה כופין על
 מידת סדום. אמר שמואל
 המקפיד על עירובו. פי'
 המקפיד על עירובו. פי'
 (אחרון) כדי שלא
 יקח פחות משלו אינו עירוב.
 לפי שלא נקרא עירוב אלא
 שמתערב. ר' חנינא אמר
 עירובו עירוב אלא שנקרא
 מאנשי ורדינא. פירוש אנשי
 ורדינא היו ידועין בציקנות
 ובצרות עין. אמר רב יהודי
 אמר ר' שמואל החולק
 עירובו בשני כלים אפילו
 לבית הילל אין עירובו
 עירוב. עד כאן [לא] קאמי'
 בית הילל דעירובו עירוב
 אלא היכא דמלייה למנא
 ואיתר אבל פליגי הוא
 (פליגי) מיפלג אין עירובו
 עירוב. ומי אמר שמואל
 הכי שהחולק לעירובו אינו
 עירוב, והוא אמר שמואל
 בית שמניחין בו עירוב אין
 צריך ליתן פת עמהן. מאי
 טעמא לאו משום דאמרינן
 פת דמנחא בסלא כמאן
 דמנחא בהדי עירוב דמי.
 ושנינן לא הכי קאמר שמואל
 אין צריך להיות לו פת
 בבית מאי טעמ' כולהו הכא
 דיירי. כלומר [כל ה]עירובין
 קיבצם אצלו בזה הבית,
 לפיכך הוא אין צריך כלום.
 אמר שמואל עירוב משום
 קנין מקום. וא"ת (מה
 אמר) (מפני מה) אין קונין
 במעות לפי שאין מצויין
 בערב שבת. ואקשינן אי הכי
 אי עירב במעות להיות עירוב,
 אלמא [תני] הנותן מעה
 לנחתום כדי שירבה בעירוב
 (א) כו'. ודחינן דילמא אתי
 למימר מעה עיקר וימנין
 דליכא מעה ולא מערב בפת.
 רבה אמר עירוב משום דירה.
 איכא ביניהו שנתן לשכניו
 כלי שאין בו שוה פרוטה,
 לשמואל [הו] עירוב דהא
 קניין איתיה בפחות משוה
 פרוטה. לרבה לא הו עירוב.

א) לא זכור לו שמעון לקמן דף
 פ"א ע"א.

